

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/61/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216214220
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2216214220.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a Mgr. Lucia Mizerová v sporovej veci žalobcu: COFIDIS SA, číslo zápisu: 500280312, so sídlom Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d' Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, na území SR konajúci prostredníctvom organizačnej zložky: COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 50 595 628, so sídlom Bratislava, Einsteinova 11/3677, zastúpeného splnomocnencom: URBÁNI & Partners s.r.o., IČO: 36 646 181, so sídlom Banská Bystrica, Skuteckého 17, proti žalovanému: A. N., nar. X.XX.XXXX, bytom D. XXX, o zaplatenie 10.250,65 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 7Csp/78/2016-107 zo dňa 29. januára 2019 - III. a IV. výrok, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a IV. r u š í a v zrušenom rozsahu mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.247,- Eur spolu s úrokom vo výške 16,13 % zo sumy 321,- Eur odo dňa 21.12.2014 do 16.06.2015, zo sumy 321,- Eur od 21.01.2015 do 16.06.2015, zo sumy 321,- Eur od 21.02.2015 do 16.06.2015, zo sumy 321,- Eur od 21.03.2015 do 16.06.2015, zo sumy 321,- Eur od 21.04.2015 do 16.06.2015, zo sumy 321,- Eur od 21.05.2015 do 16.06.2015 ako aj náklady spojené s výkonom zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva vo výške 651,- Eur a to všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, II. výrokom konanie čiastočne čo do úrokov vo výške 16,13 % zo sumy 10.609,80 Eur odo dňa 08.07.2015 do 18.07.2016, zo sumy 10.250,65 Eur odo dňa 19.07.2016 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 11.631,50 Eur od 21.12.2014 do 07.07.2015, úrok z omeškania vo výške 5,05% zo sumy 25,24 Eur od 08.07.2015 do 18.07.2016, poplatok za oneskorené splátky vo výške 300,- Eur, paušálne náhrady nákladov vo výške 40,- Eur zastavil, III. výrokom vo zvyšku žalobu zamietol, IV. výrokom žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie odôvodnil s použitím a citáciou ustanovení § 9 ods. 2 písm. f), § 11 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 553 ods. 1, 2, 3, Občianskeho zákonníka, s poukazom aj na procesné ustanovenia § 232 ods. 2, 3, 4, § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne uzavrel, že žaloba je dôvodná v sume 2.247,-Eur s príslušenstvom ako aj v sume 651,- Eur (náklady spojené s výkonom zabezpečovacieho práva), na úhradu, ktorých sa žalovaný zaviazal. Vychádzal zo skutočností, že strany dňa 20.1.2014 uzavreli zmluvu o úvere č. 16845, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 11.250,- Eur za účelom kúpy motorového vozidla zn. Renault Master furgon 2.3 DCI L1H1P1, VIN VF1 MAF4CE44869395, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať počas 60 mesiacov mesačne po 321,- Eur vždy do 20 dňa príslušného kalendárneho mesiaca od 20.2.2014 do 20.1.2019. Žalovaný uhradil žalobcovi celkovo 10 splátok po á 321,- Eur, ďalšie splátky

neuhrádzal, a preto ho žalobca listom zo dňa 19.6.2015 upozornil na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru s prísľušenstvom a všetkými platbami, keďže žalovaný na výzvu nereagoval a bol v omeškaní so splátkami úveru viac ako 3 mesiace, žalobca podľa bodu 20 Všeobecných podmienok zmluvy a to k 8. dňu odo dňa odoslania oznámenia o tejto skutočnosti žalovanému vyhlásil za splatný celý úver. Vzhľadom na zosplatenie úveru k 7.7.2015 žalobca pristúpil k začatiu výkonu zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva v zmysle Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. 16845 zo dňa 20.1.2014. Náklady hotových výdavkov spojených s výkonom zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva a poplatkov žalobca vyfakturoval faktúrami č. 15100356 zo dňa 17.6.2015, č. FV 160178 zo dňa 7.6.2016, č. FV 160229 zo dňa 4.7.2016. Splatnosť úveru je určená iba počtom splátok 60, keď z tohto údaja nie je pre spotrebiteľa pochopiteľné a zrozumiteľné, kedy je termín konečnej splatnosti úveru, preto treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca po vyhlásení splatnosti úveru zo dňa 29.6.2015, v ktorom vyzval na úhradu pohľadávok pristúpil k výkonu zabezpečovacieho práva prevodu a motorové vozidlo žalovanému odobral dňa 6.6.2015. S poukazom na § 553 Občianskeho zákonníka okresný súd konštatoval, že žalobca si v žalobe uplatňuje pohľadávku vo výške 10.250,65 Eur s prísľušenstvom a vôbec nerieši rozvázovacia podmienku vlastníckeho práva. Nebolo preukázané, žeby žalobca mal záujem o vrátenie zakúpeného motorového vozidla do vlastníctva žalovaného ani po splatení celého úveru s úrokmi a poplatkami. Do realizácie zmluvy o zabezpečovacom prevode práva užíval žalovaný motorové vozidlo do 16.6.2009 a ku dňu odobratia vozidla dlhoval titulom nezaplatených splátok v počte 7, čo predstavuje 2.247,- Eur. Okresný súd žalobu vo zvyšku zamietol, keď mal za to, že zabezpečovacím prevodom vlastníckeho práva nadobudol vlastníctvo k motorovému vozidlu žalobca, ktorý nejavi snahu postupovať v zmysle § 553 Občianskeho zákonníka a po splatení dlhu navrátiť vlastníctvo k motorovému vozidlu žalovanému. Podľa názoru okresného súdu žalobca koná v rozpore s dobrými mravmi, keď jednak žiada od žalovaného zaplataenie celej kúpnej ceny zakúpeného motorového vozidla a jednak si ponechať vlastníctvo k odobratému motorovému vozidlu, preto ak by vyhovel žalobe v plnom rozsahu prispel k tomu, aby sa žalobca bezdôvodne obohatil na úkor žalovaného.

4. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd tak, že keďže sa žalobca domáhal zaplataenia sumy 10.250,65 Eur s prísľušenstvom a bol úspešný čo do sumy 2.247,- Eur, úspešnosť žalobcu bola 22 % a žalovaného 78 %. Nakoľko však žalovanému náhrada trov konania nevznikla, táto mu nebola priznaná.

5. Proti rozsudku výlučne III. výroku (zamietnutie žaloby vo zvyšku) a IV. výroku (o trovách konania) podal odvolanie žalobca, ktorým navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, priznať mu nárok na náhradu trov konania, alternatívne zrušiť a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že nesúhlasí, že zmluva neobsahuje vymedzenie konečnej splatnosti úveru jasne a zrozumiteľne, ani so záverom, že poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný sa so žalobcom dohodli na splatnosti poslednej mesačnej splátky ku dňu 20.1.2019, ktorá je totožná s dobou trvania zmluvy, a teda aj s termínom konečnej splatnosti úveru. Splatnosť poslednej mesačnej splátky vyplýva z článku II. Zmluvy o úvere č. 16845 zo dňa 20.1.2014, ale je uvedená vo Finančnom pláne, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy (poukaz na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/31/2017). Nesúhlasí so závermi, že koná v rozpore s dobrými mravmi, keď jednak žiada od žalovaného zaplataenie celej kúpnej ceny zakúpeného motorového vozidla a jednak si nárokuje ponechať vlastníctvo k odobratému vozidlu, že zo strany žalobcu nebolo preukázané, žeby žalobca mal záujem o vrátenie zakúpeného motorového vozidla do vlastníctva žalovaného ani po splatení celého úveru s úrokmi a poplatkami. Žalobcovi nie je zrejmé na základe akých skutkových zistení dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by mal záujem o vrátenie zakúpeného motorového vozidla do vlastníctva žalovaného ani po splatení celého úveru s úrokmi a poplatkami, resp. žalobcovi ani nie je zrejmé, prečo by túto skutočnosť bolo vo vzťahu k prejednávanej veci potrebné preukazovať. Žalobca popri úverovej zmluve uzatvoril so žalovaným aj Zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva zo dňa 20.1.2014, predmetom ktorej je zabezpečovací prevod vlastníckeho práva z dlžníka na veriteľa, a to s rozvázovacou podmienkou úplného splatenia pohľadávky. Žalovaný však ani po vyhlásení splatnosti a výzvy na úhradu dlžnej sumy neuhradil splatnú pohľadávku žalobcu, žalobca bol oprávnený pristúpiť k uspokojeniu svojej pohľadávky prostredníctvom výkonu zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva, kedy osobné motorové vozidlo žalobca odpredal tretej osobe. Poukázal na článok II. bod 2.6 Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, v zmysle ktorého je veriteľ oprávnený uskutočniť predaj po vyhlásení splatnosti úveru. V zmysle bodu 2.5 toho istého článku zmluvy sa výkon zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva uskutoční cez predaj vozidla priamo tretej osobe. Je nepochybné, že žalobca pristúpil k výkonu zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva a pri jeho výkone postupoval v

súlade s uzavretou zmluvou. Práve s poukazom na § 553 ods. 1 Občianskeho zákonníka má žalobca za to, že závery konajúceho súdu sú mylné, nakoľko tento nesprávne interpretuje podstatu a účel inštitútu zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva (poukaz na rozsudok NS SR sp. zn. 2 Obo 49/2008). Nesprávny je záver okresného súdu o tom, že žalobca sa voči žalovanému domáha zaplatenie celej kúpnej ceny zakúpeného motorového vozidla a jednak má v záujme ponechať si vlastníctvo motorového vozidla. Vzhľadom na omeškanie žalovaného žalobca pristúpil v súlade s článkom 20. Všeobecných podmienok k vyhláseniu splatnosti úveru, kedy od žalovaného evidoval úhradu 10 mesačných splátok, čomu zodpovedal nesplatený zostatok istiny vo výške 11.631,50 Eur. Následne žalobca pristúpil k výkonu zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva, pričom o výťažok získaný z výkonu zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva žalobca ponížil dlh žalovaného a v konaní si uplatnil sumu poníženú o získaný výťažok, keďže výťažok získaný z predaja vozidla tretej osobe nepokryl celú splatnú pohľadávku. Rozsudok považuje za arbitrárny a nepreskúmateľný, nakoľko pri posudzovaní žalobcovho nároku vôbec nebral do úvahy tvrdenia uvádzané žalobcom a z odôvodnenia rozhodnutia ani nie je zrejmé, ako sa s týmito skutočnosťami vyrovnal. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia nie je zrejmé, ani ktoré skutočnosti predkladané sporovými stranami pokladal súd za sporné a ktoré za nesporné, akými úvahami sa pri rozhodovaní spravoval, ktoré dôkazy vykonal, a ktoré nevykonal.

6. Žalovaný odvolanie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutých zamietajúcich výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu (III. a IV. výrok) zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP) a vec mu vrátiť v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

8. Vyhovujúci I. výrok (vyhovujúci) ako aj II. výrok (čiastočné zastavenie) nebol napadnutý odvolaním strán, preto nadobudli právoplatnosť.

9. Predmetom odvolacieho prieskumu sa stal napadnutý zamietajúci III. výrok a IV. výrok o náhrade trov konania. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu (nesúhlas s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru z dôvodu absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nesúhlas so záverom, že žalobca nejaví snahu o postup podľa § 553 Občianskeho zákonníka a po splnení dlhu navrátiť vlastníctvo k motorovému vozidlu žalovanému) je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne s ohľadom právne posúdenie žalobcovho nároku, tento čiastočne zamietol (suma 8.003,65 Eur ako rozdiel sumy 10.250,65 Eur a sumy 2.247,- Eur, s príslušenstvom).

10. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu podľa zákona o spotrebiteľských úveroch upravujúceho zmluvu o spotrebiteľskom úvere, keď uzavrel, že uzavretá zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľskou zmluvou (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka).

12. Uzavretú zmluvu o úvere aj odvolací súd hodnotí za zmluvu spotrebiteľskú tak, ako to uzavrel správne aj súd prvej inštancie a nespochybnil ani žalobca. Žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanej, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru za podmienok dojednaných v úverovej zmluve. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú

nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi úverovej zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

13. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva, o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

14. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

15. Ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodrží iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa. Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuviedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerespektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (pozri rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

16. Odvolateľ v odvolaní argumentoval aj tým, že súd prvej inštancie pochybil, keď uzavrel, že zmluvu uzavretú medzi (pôvodným) žalobcom a žalovaným dňa 20.1.2014 (č. 16845) je potrebné posudzovať ako zmluvu, ktorá neobsahuje zákonom stanovené náležitosti tak podľa § 9 ods. 2 písm. f) podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnej zmluve je podľa žalobcu uvedený údaj splatnosti poslednej mesačnej splátky ku dňu 20.1.2019, ktorá je totožná s dobou trvania zmluvy.

17. Pokiaľ ide o posúdenie absencie obligatórneho údaju v zmluve, ktorým malo byť uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, v tomto sa odvolací súd so záverom prvoinštančného súdu nestotožnil. V predmetnej zmluve je uvedený údaj o dobe trvania zmluvy definovaním dňa, mesiaca a roka, konkrétne 20.1.2019 (čl. 4). Z predloženej úverovej zmluvy vyplýva dojednanie termínov splatnosti úverových splátok tak, že prvá splátka je splatná dňa 20.2.2014, a každá nasledujúca je

splatná v 20. deň v mesiaci, doba trvania zmluvy je definovaná dňom 20.1.2019, zároveň je dohodnutý počet splátok 60. Z uvedeného vyplýva, že posledná splátka a termín konečnej splatnosti úveru pri počte 60 splátok vychádza logicky na 20.1.2019 (čo vyplýva aj z obsahu zmluvy ako označenie doby trvania zmluvy). Hoci dátum 20.1.2019 nie je výslovne v zmluve uvedený ako termín konečnej splatnosti zmluvy, má odvolací súd za to, že žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť (bez väčších komplikácií a s istotou) identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich z úverovej zmluvy, tým skôr, že nielenže zmluva obsahuje údaje o počte splátok, dátume prvej splátky, ale aj údaj o dobe trvania zmluvy 20.1.2019. Podľa odvolacieho súdu zmluva konkretizuje termín konečnej splatnosti v podobe deň/mesiac/rok, pričom uvedený dátum sa zhoduje s presným dátumom trvania zmluvy (doba trvania zmluva). Okrem toho veriteľ použil aj objektívne zisiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí v danom prípade vedieť aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru; uprednostnením výkladu „e ratione legis“ možno konštatovať, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch aj vtedy, ak veriteľ použije objektívne zisiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru bez akýchkoľvek pochybností poskytuje relevantnú informáciu o tom, že dlžník bude musieť úver splácať do 20.1.2019 (v spojení aj s dojednaním splatnosti splátok k 20. dňu v mesiaci je termín konečnej splatnosti úveru potom stanovený bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií na 20.1.2019), tým skôr, že zmluva o úvere údaj dátum 20.1.2019 ako údaj o dobe trvania zmluvy. Keďže spotrebiteľ disponoval informáciou, aká bola doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda aj údajom o konečnej splatnosti poskytnutého úveru, je cieľ sledovaný § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch dosiahnutý.

18. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom predmetná zmluva o úvere obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetný spotrebiteľský úver sa považuje v dôsledku absencie týchto údajov za bezúročný a bez poplatkov podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona potom nie je opodstatnený a dôvodný. Vzhľadom na opodstatnenosť odvolacej námietky, že preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení o otázke splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona, ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd uzatvára, že odvolanie žalobcu je v tomto smere dôvodné.

19. Vzhľadom potom na nesprávny právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere, ktorou je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru sa potom súd prvej inštancie nezaoberal právnu a vecnou dôvodnosťou žalobcom uplatňovaného zamietnutého nároku žalobcu vrátane úroku z omeškania/úroky a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie veci. Uvedené však nebráni súdu prvej inštancie pri opätovnom rozhodovaní o zvyškom nároku žalobcu posúdil obsah úverovej zmluvy aj s poukazom na iné obligatórne náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorých možná absencia bude spôsobovať v konečnom dôsledku bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Rovnako je potrebné zaoberať sa otázkou, či si poskytovateľ úveru splnil svoje predzmluvné povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a dostatočne skúmal bonitu žalovaného, zároveň posúdiť, či zmluva neobsahuje (prípadne) neprijateľné podmienky, teda také ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na ustanovenie § 295 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého v danom spore, ktorý je sporom s ochranou slabšej strany, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz.

20. V prípade zistenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov, suma uhradená žalovaným vo výške 3.210,- Eur (10 splátok x á 321,- Eur) nezahŕňa úroky ani prípadné poplatky a teda následne by sa odpočítala v prospech žalovaného od výšky poskytnutého úveru, zároveň by bolo nutné odpočítať aj sumu 3.200,- Eur, za ktorú žalobca predmetné motorové vozidlo po jeho odobratí žalovanému predal kúpnu zmluvou zo dňa 30.5.2016.

21. Odvolací súd dáva do pozornosti, že či už v prípade zistenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov alebo nie, významnou zostáva skutočnosť, v akej výške bol úver žalovanému poskytnutý a za tým účelom

je potrebné vychádzať z obsahu úverovej zmluvy, z ktorej vyplýva celková výška spotrebiteľského úveru (istina) 11.250,- Eur a nie suma 13.162,50 Eur uvedená žalobcom v žalobe. Pričom opak nateraz nebol v konaní preukázaný a to ani s poukazom na obsah Finančného plánu (súhrnný prehľad platieb), ktorý nie je ani účastníkmi podpísaný, teda nedošlo k dohode o jeho obsahu a ani úverová zmluva naň neodkazuje, hoci tento obsahuje údaj - zostávajúci kapitál 13.162,50 Eur. Súd prvej inštancie teda správne uzavrel, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 11.250,- Eur. V nadväznosti na uvedené je významná aj skutočnosť akým spôsobom žalobca vyčíslil (pôvodne žalovanú sumu), keďže nebolo preukázané poskytnutie úveru v sume 13.162,50 Eur, hoci aj v špecifikácii uplatneného nároku na čl. 26 a nasl. zotrval na tom (nedôvodne), že úver bol poskytnutý v sume 13.162,50 Eur, a teda z akých konkrétnych položiek pozostáva suma 11.631,50 Eur (nesplatená istina k 7.7.2015) ako aj suma 10.250,65 Eur, a neposlednom rade aká konkrétna čiastka zo sumy získanej z predaja predmetného vozidla (3.200,- Eur) bola žalobcom (dôvodne) započítaná na nesplatenú istinu, zmluvný úrok, poplatok za trvalý príkaz (špecifikácii uplatneného nároku na čl. 26 a nasl.). V neposlednom rade bude potrebné, aby si súd prvej inštancie ujasnil aj aká konkrétna suma (vrátane úrokov z omeškania a úrokov) zostala predmetom konania, po zohľadnení právoplatných I. a II. výrokoch napadnutého rozsudku.

22. Žalobca v odvolaní nesúhlasí so závermi, že koná v rozpore s dobrými mravmi, keď jednak žiada od žalovaného zaplatať celú kúpnu cenu zakúpeného motorového vozidla a jednak si nárokuje ponechať vlastníctvo k odobratému vozidlu, že zo strany žalobcu nebolo preukázané, žeby žalobca mal záujem o vrátenie zakúpeného motorového vozidla do vlastníctva žalovaného ani po splatení celého úveru s úrokmi a poplatkami, keď mu nie je zrejmé, na základe akých skutkových zistení dospel okresný súd k záveru, že nepreukázal, že by mal záujem o vrátenie zakúpeného motorového vozidla do vlastníctva žalovaného ani po splatení celého úveru s úrokmi a poplatkami, resp. žalobcovi ani nie je zrejmé, prečo by túto skutočnosť bolo vo vzťahu k prejednávanej veci potrebné preukazovať.

23. Zo Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva zo dňa 20.1.2014 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vyplýva, že táto bola uzavretá v súvislosti s úverovou zmluvou č. 16845 zo dňa 20.1.2014, a to za účelom zabezpečenia splatenia všetkých pohľadávok veriteľa vzniknutých voči dlžníkovi na základe alebo v súvislosti s úverovou zmluvou. Žalobca a žalovaný sa v súlade s § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka dohodli, že vlastnícke právo k vozidlu sa z dlžníka na veriteľa prevádza bez ohľadu na odovzdanie a prevzatie vozidla, okamihom, ktorý bezprostredne nasleduje po tom, čo dlžník nadobudol vlastnícke právo k vozidlu podľa kúpnej zmluvy uzavretej medzi dlžníkom a predávajúcim, a to s rozvázovacou podmienkou úplného splatenia pohľadávky podľa odseku 1.3. tejto zmluvy. Kúpna zmluva s predávajúcim je uzavretá súčasne s úverovou zmluvou. Podľa bodu 2.2, dňom prevodu vlastníckeho práva k vozidlu podľa tejto zmluvy sa veriteľ stáva výlučným vlastníkom vozidla so všetkými právami s týmto vlastníctvom spojenými. Podľa bodu 2.3 dlžník bude po celú dobu dočasného vlastníctva veriteľa k vozidlu v evidencii motorových vozidiel vedený ako držiteľ vozidla a veriteľ ako vlastník. Podľa bodu 2.5, výkon zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva bude uskutočnený cez predaj vozidla priamo tretej osobe. Veriteľ bude pri predaji postupovať s náležitou starostlivosťou za účelom dosiahnutia primeranej ceny. Výťažok z predaja bude použitý na splatenie pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi podľa odseku 2.7 tejto zmluvy, avšak dlžník je povinný naďalej splatiť zvyšnú časť veriteľovi v prípade, ak výťažok z predaja nepostačuje na pokrytie pohľadávky veriteľa. Podľa bodu 2.6 veriteľ je oprávnený uskutočniť predaj po vyhlásení splatnosti úveru podľa článku 20. úverovej zmluvy. Zároveň z obsahu spisu vyplýva, že listom zo dňa 29.6.2015 bola vyhlásená splatnosť úveru č. 16845 výške 11.631,50 Eur s príslušenstvom k 7.7.2015 a zároveň bol žalovaný vyzvaný k jej úhrade. Podľa protokolu o prijatom vozidle k zmluve zo dňa 16845 (na čl. 83) bolo predmetné vozidlo dňa 16.6.2015 žalobcom odovzdané spoločnosti Aukčné centrum s.r.o. Kúpnu zmluvou zo dňa 30.5.2016 bolo predmetné motorové vozidlo predané (kupujúci : F. P.) za kúpnu cenu 3.200,- Eur.

24. Podľa § 553 ods. 1 Občianskeho zákonníka splnenie záväzku možno zabezpečiť dočasným prevodom práva dlžníka alebo tretej osoby v prospech veriteľa (ďalej len „zabezpečovací prevod práva“). Pri zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva sa dočasne prevádza vlastníctvo k prevádzanej veci podľa všeobecných ustanovení o nadobudnutí vlastníctva zmluvou (§ 133), ods. 3 uspokojením zabezpečenej pohľadávky prechádza právo späť na toho, kto ho previedol, ods. 4 pri zabezpečovacom prevode práva spojeného s cenným papierom sa postupuje primerane podľa osobitného predpisu.

25. S poukazom na námietku žalobcu označenú v odseku 22 odvolací súd konštatuje, že záver okresného súdu o tom, že žalobca koná v rozpore s dobrými mravmi v súvislosti so zmluvou o zabezpečovacom prevode práva, je prinajmenšom predčasný. Súd prvej inštancie uvedený záver uviedol bez toho, aby sa zaoberal obsahom samotnej zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, resp. obsahom samotného spisu s poukazom na uvedené v odseku 23. Odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti vôbec neobsahuje úvahy súdu prvej inštancie ale ani žiadne skutkové zistenia o tom, ako a na základe čoho dospel k záverom, že žalobca žiada jednak od žalovaného zaplatať kúpnej ceny zakúpeného motorového vozidla a jednak si ponechať vlastníctvo k odobratému motorovému vozidlu, ako aj záver o tom, že žalobca nejaví snahu postupovať podľa § 553 Občianskeho zákonníka. Pritom samotný súd prvej inštancie v odseku 23 konštatuje, že žalobca po vyhlásení splatnosti úveru, pristúpil k výkonu zabezpečovacieho práva prevodu a motorové vozidlo žalovanému odobral (dňa 6.6.2015), a zároveň súd prvej inštancie priznal žalobcovi náklady spojené s výkonom zabezpečovacieho prevodu práva v sume 651,- Eur (I. výrok rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť).

26. Keďže súd prvej inštancie dôkladnejšie a podrobnejšie nevysvetlil ako a prečo dospel k svojim záverom o zamietnutí žaloby vo zvyšku napadnutého rozsudku (bližšie odsek 25 rozhodnutia odvolacieho súdu), tiež jeho skutkové zistenia ohľadom ne/postupu podľa § 553 Občianskeho zákonníka (vrátane predaja motorového vozidla) si navzájom odporujú, odvolací súd jeho závery v odseku 27 odôvodnenia napadnutého rozsudku nemôže riadne preskúmať a zaujať k nim relevantné stanovisko. Navyiac tieto závery vyznievajú arbitrárne.

27. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

28. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

29. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

30. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

31. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

32. Súčasťou práva na riadne odôvodnenie je aj to, aby sa súd riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami účastníka konania. Nedostatočné vysporiadanie sa s námietkami účastníka konania spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia (pozri uznesenie NS SR sp.

zn. 8 Sžo/191/2010). Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. O takýto prípad išlo i v prejednávanej veci, keďže z celkového kontextu odôvodnenia napadnutého rozsudku sú zrejmé vyššie uvedené pochybenia pri jeho odôvodňovaní.

33. Uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie uvedené v odseku 31 mali za následok, že rozhodnutie v napadnutých výrokoch nespĺňa požiadavky obsiahnuté v ustanovení § 220 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Jedná sa o závažné procesné pochybenie, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces a zároveň k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom (písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, v ňom uvedené skutkové zistenia si navzájom obsahovo odporujú), pričom pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje strane realizáciu tých procesných práv a právom chránených záujmov, ktoré jej procesný predpis priznáva na zabezpečenie práv a oprávnených záujmov. Porušením uvedeného práva na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi).

34. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva strany na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (i v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

35. Spravodlivým prejednaním veci je také súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa nálezu Ústavného súdu I.ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

36. Odvolací súd poukazuje i na to, že obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

37. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo výroku III. ako aj vo výroku IV. o náhrade trov konania zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ Civilného sporového poriadku) a vec vrátil súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

38. Povinnosťou súdu prvej inštancie súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, v ďalšom konaní bude opätovne vec preskúmať, zaoberať sa pritom vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatneného (zamietnutého) nároku, za tým účelom v súlade s ustanovením § 295 Civilného sporového poriadku doplniť dokazovanie, jeho výsledky opätovne komplexne vyhodnotiť, posúdiť podľa príslušných hmotnoprávných ustanovení a následne znova vo veci rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

39. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

40. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).